

Onrust in mijn lijf, onrust in mijn hoofd...

ik ging dwangen, omdat dit nare gevoelens verdoofd.

Stofzuigen, stofzuigen, stofzuigen en nog dweilen...

alles om de pijn te kunnen omzeilen.

Uiteindelijk was ik moe, doodmoe...

ik wilde het anders, maar wist niet hoe.

Stapje voor stapje leerde ik kijken naar mijn verleden...

met de juiste hulp werd geen situatie vermeden.

Mijn zieke moeder was vaak onderwerp van gesprek...

ik heb haar dikwijls weggezet als gek.

Door haar ziekte was ze niet de moeder die ik nodig had...

in mijn hart zat hierdoor een groot gat.

De pijn die ontstond door dit gat durfde ik niet aan te kijken, het maakte me boos...

nu weet ik; ik voelde me als kind machteloos.

Al die jaren in mijn ouderlijk gezin was er geen ruimte voor mijn verdriet...

wat ik voelde dat telde niet.

Ik besef me nu dat ik er wel mag zijn met mijn pijn...

sjezus, wat voelt dat fijn!

Door mijn innerlijke kind te omarmen...
weet ik nu mijn eigen hart te verwarmen.

De verantwoordelijkheid die ik jaren voelde naar beide ouders...
dat was een zware last op mijn schouders.

Ik wil dat nooit, nooit meer voelen...
en stel dus voortaan mijn eigen levensdoelen.

De hoeveelheid tranen die hebben gerold om dit te bereiken...
hebben me echt geleerd om anders naar mezelf te kijken.

Ik ben oprecht trots op waar ik nu sta...
en voel dat ik een mooie toekomst tegemoet ga.

Het blijft een leerpunt om vanuit mijn gevoel te leven...
te luisteren naar de signalen die mijn lichaam me geven.

De pijn uit mijn verleden verdient immers meer respect en aandacht...
mijn omgeving mag meer zien dan dat meisje dat altijd lacht.